

HOÀ GIẢI hay HOÁ GIẢI?

Chú thích: Bài này được viết vào năm 1995 và đã được đăng trong Đặc San Chu Văn An Bắc Cali dưới bút hiệu Lê Nhân. Nay xin bỏ túc và để tên thật.

Lê Duy San

Sau khi cưỡng chiếm được miền Nam, bọn Cộng Sản Hà Nội đã áp đặt một chế độ độc tài chuyên chính vô sản trên toàn quốc Việt Nam. Các chính sách vô cùng độc ác và tàn bạo như “Học Tập Cải Tạo” để cho đi tù không cần xét xử hàng trăm ngàn quân nhân, công chức của Việt Nam Cộng Hoà, các cán bộ, các đoàn viên của các đảng phái chính trị và cả các văn nghệ sĩ miền Nam, “Kiểm kê tài sản” để cướp đoạt tài sản của các các giới doanh thương cũng như các công kỹ nghệ gia, “Khu kinh tế mới” để cướp nhà, cướp cửa và xua đẩy những người này ra khỏi thành phố. Chưa hết, thấy nhiều người vượt biên bỏ nước ra đi, chúng cho “Vượt biên bán chính thức” để vừa thu được vàng, vừa tổng xuất được bọn người Việt gốc Hoa và các thành phần mà bọn chúng cho là ăn bám xã hội nhưng không có lý do gì để bỏ tù hoặc bắt đi “học tập cải tạo”.

Với những chính sách vô cùng độc ác và tàn bạo trên, bọn Cộng Sản Hà Nội hy vọng rằng sẽ vô hiệu hoá được tất cả các thành phần chống đối chúng hoặc có thể trở thành đối nghịch để đưa cả nước tiến nhanh, tiến mạnh lên Xã Hội Chủ Nghĩa, một Thiên Đường mà bọn chúng tin tưởng rằng, nếu không hơn thì ít nhất cũng phải bằng các nước tiên tiến nhất thế giới.

Nhưng thực tế đã ngược hẳn lại, sau hơn 10 năm thống trị miền Nam và sau hơn 30 năm thống trị miền Bắc, bọn Cộng Sản Hà Nội đã đưa cả một đất nước giàu có về tài nguyên cũng như nhân lực, cả một dân tộc có tiếng là thông minh, cần cù và chịu khó thành một đất nước điêu tàn, một dân tộc ngu dốt và nghèo khổ nhất thế giới. Chính vì vậy mà năm 1985, bọn Cộng Sản Hà Nội đã phải noi gương quan thầy của chúng là Trung Cộng, nới lỏng một vài lãnh vực, nhất là lãnh vực kinh tế như cho phép dân chúng làm kinh doanh nhỏ và xã hội như cho phép những người có thân nhân ở ngoại quốc được nhận quà cáp, tiền bạc của thân nhân gửi về để cứu vãn phần nào sự nguy khốn của chế độ.

Không những thế, bọn Cộng Sản Hà Nội còn giả vờ coi trọng văn nghệ để cho một số người trong đó có cả một số tay sai của chúng viết bài phê bình cán bộ, viết truyện chỉ trích nhà nước để tạo nên một bầu không khí cởi mở và một thứ văn nghệ chống đối giả tạo gọi là “Văn chương phản kháng”. Chúng cho cán bộ ra ngoại quốc ca tụng người Việt hải ngoại, những người mà trước kia bọn chúng gọi là những thành phần đĩ điếm, trộm cắp, là có khả năng cao, có tiềm năng lớn cùng khích động lòng yêu nước của người Việt hải ngoại và kêu gọi hãy quên đau thương, hận thù để cùng nhau xây dựng đất nước, đưa dân tộc ra khỏi tình trạng lạc hậu, nghèo đói. Điều này đã làm cho một số người Việt hải ngoại, ngay từ năm 1995, không hiểu vì nhạy cảm dễ tin hay vì hậu ý riêng hoặc vì muốn làm cò mối cho bọn chúng, đã dám kết luận rằng “Hai mươi năm trước đây, chúng ta là những kẻ thua cuộc trong thời chiến. Ngày nay, năm 1995, chúng ta đã trở thành những kẻ thắng cuộc. Chúng ta không nên bỏ lỡ cơ hội này.”

“Chúng ta không nên bỏ lỡ cơ hội này” nghĩa là thế nào? Phải chăng họ muốn chúng ta “hãy quên hận thù”, ‘hãy hoà hợp, hoà giải’ với bọn Cộng Sản Hà Nội?

Làm sao chúng ta có thể quên được hận thù, làm sao chúng ta có thể hoà hợp, hoà giải với cướp của giết người? bọn bán nước, hại dân? Ngay nhà văn Tô Hải, một người đã đi theo Cộng Sản, một người suốt đời đã sống dưới chế độ Cộng Sản Hà Nội cũng đã phải than rằng”

“Làm sao có thể hòa giải-hòa hợp với hàng vạn gia đình, con cháu họ khi cha ông họ bị cướp sạch ruộng đất, nhà cửa, bị đấu tố rồi giết hại bằng đủ kiểu dã man như thời Trung Cổ bởi những Đoàn, Đội Cải cách ruộng đất cơ chứ?.....

Làm sao có thể hòa giải với hàng triệu gia đình, sau chiến thắng Điện Biên, phải bỏ hết cửa cải, nhà cửa, xưởng máy "di cư" vô Nam để tìm tự do. Những người ở lại, thì mất hết sau các đợt cải tạo tư sản, cải tạo nhà đất, bị tịch thu từ cái máy may đến cửa hàng không quá 3 mét ở các phố hàng Đào, hàng Ngang, hàng Trống.... và nhiều nhà hơi cao, cửa hơi rộng cũng bị tịch thu hoặc bố trí cho thành phần cốt cán vào ở cho đến nay cũng cấm đòi lại.....

Làm sao hòa giải với con cháu những người văn nghệ sỹ, trí thức bị đi tù không án, không thời hạn, thậm chí ra tù cũng chết dần chết mòn cả thể xác lẫn sự nghiệp, dù hôm nay có đền bù một cái giải thưởng này nọ kèm theo tí tiền còm nhưng không một lời xin lỗi!! Tớ không tin con cái, cháu chắt họ thôi căm thù đâu!

Làm sao có thể hòa giải với hàng triệu gia đình có cha, ông là sỹ quan phía "bên kia" bị đánh lừa bằng những lời hứa hẹn kiểu ông Trần Văn Trà "Người Việt Nam không ai thắng ai thua, Chỉ có Đế Quốc Mỹ là thua thôi!", đã hồ hởi (?) đi "học tập mang theo lương thực 10- 20" ngày để rồi bị đi mút mùa ở các trại cải tạo nơi rừng sâu nước độc, để ở nhà vợ con bị xua đi kinh tế mới... và không ít người đã mất xác cho đến nay, bao gia đình vẫn phải về tìm hài cốt ở những nơi chông, cha họ đã từng bị "học tập", dưới danh nghĩa "khúc ruột ngàn dặm" một cách đắng cay và mai mỉa...

Làm sao có thể hòa giải-hòa hợp với những người phải bỏ nước ra đi, sống ở quê người, những người bị làm mỗi cho cá mập đại dương, cho lũ cướp biển, bỏ lại tất cả của cải ,nhà cửa, xe cộ cho máy ông cán bộ lấy làm chiến lợi phẩm ? Cho đến tận hôm nay, mỗi lần về "du lịch thăm quê" nhìn ngôi nhà mình, cửa hàng mình, xưởng máy mình nay đã trở thành "của riêng" của máy ông cán bộ CS đang làm chủ hợp pháp có đầy đủ giấy đỏ, giấy hồng mà chỉ dám đi qua mà chửi đồng?.....

Và còn hàng ngàn, hàng vạn thứ chủ trương, hành động gây thù, gây oán ngàn đời không rửa sạch nữa, xảy ra suốt hơn 60 năm tới sống và làm việc trong kinh hoàng và sợ hãi thường trực nữa.....

Cho nên tớ mới nghĩ rằng: CHỈ KHI NÀO, NHỮNG KẼ GÂY NÊN THÙ HẬN NHÌN RA LÀ MÌNH CÓ TỘI THÌ MAY RA SỰ HẬN THÙ MỚI ĐƯỢC DẦN DẦN ĐƯỢC NGƯỜI NGOẠI".

Có người cho rằng bọn Cộng Sản Hà Nội muốn "Hoà Hợp, Hoà Giải". Thật ngây thơ và ngu xuẩn! Làm sao chúng chịu hoà hợp hoà giải khi mà bọn đang nắm quyền trong tay, đang ăn trên ngồi trốc? Hoà hợp hoà giải gì mà chúng vẫn giam giữ cả ngàn người chỉ vì họ bất đồng chính kiến với chúng hoặc chỉ vì họ đã phổ biến một vài bài báo tố bầy những nguyện vọng chính đáng của dân tộc? Vậy mà nói: "Chúng ta không nên bỏ lỡ cơ hội này?" Vậy thì phải bắt lấy cơ hội này để làm gì? Phải chăng họ muốn chúng ta, những người đã bị bọn Cộng Sản Hà Nội cướp đoạt hết tài sản và đẩy lên rừng, ra biển với hai bàn tay trắng, nay lại đem tiền của trở về hợp tác với bọn chúng? Lời kêu gọi này cũng chẳng khác gì lời kêu gọi "Hãy xóa bỏ hận thù" và Hoà hợp hoà giải" của bọn Cộng Sản Hà Nội và một số tay sai , trở cờ hoặc cò mồi trước đây đã từng được cổ xúy rầm rộ qua các phong trào như "Ủy ban xây dựng và tái thiết VN" trước đây của NBC, NVT, "Kế hoạch hóa dân chủ VN và giải pháp chính phủ Liên Hiệp" của Stephen Young, của các nhóm như "Thông Luận", "Hợp Lưu" v.v...và vài cá nhân như Phó bá Long, Lê Xuân Khoa, Nhật Tiến, Thụy Khê, Khánh Trường v.v...

Thực ra thì chiêu bài "Xóa bỏ hận thù" hay "Hoà hợp hoà giải" đã được bọn Cộng Sản Hà Nội dùng đi dùng lại nhiều lần, nhưng mỗi lần ở mỗi hoàn cảnh khác nhau và chủ đích khác nhau.

Năm 1945, để cướp chính quyền từ tay chính phủ Trần Trọng Kim, bọn Cộng Sản Hà Nội lúc bấy giờ được gọi là Việt Minh đã kêu gọi mọi tầng lớp nhân dân, mọi đảng phái chính trị, mọi tôn giáo phải đoàn kết để làm một cuộc cách mạng dân tộc. Nhưng sau khi cướp được chính quyền, thay vì hoà hợp, hoà giải với các đảng phái quốc gia, chúng đã hoà hợp hoà giải với thực dân Pháp để tiêu diệt tôn giáo và các đảng phái chính trị, nhất là Việt Nam Quốc Dân Đảng, một đảng phái quốc gia có thực lực nhất. Chính Đức thầy Huỳnh Phú Sổ cũng vì quá tin vào lời đường mật của bọn chúng nên đã bị bọn chúng thủ tiêu trên đường đi đến phó hội với bọn chúng.

Năm 1954, sau khi ký Hiệp Định Genève chia cắt Việt Nam, bọn Cộng Sản Hà Nội lại một lần nữa kêu gọi đoàn kết khi tiếp thu miền Bắc và cho các đàn em như Nguyễn Bảo Hoá (Tô Nguyệt Đình), Phạm Văn Huyền, Tôn Thất Dương Kỳ v.v... thành lập :Phong Trào Hoà Bình" ở miền Nam để chuẩn bị cho cuộc tổng tuyển cử vào năm 1956.

Năm 1967, bọn Cộng Sản Hà Nội lại cho các tay sai thành lập một phong trào khác lấy tên là Liên Minh Các Lực Lượng Dân Tộc, Dân Chủ và Hoà Bình để chuẩn bị cho cuộc tổng công kích vào năm 1968.

Năm 1973, sau khi Hiệp Định Paris được ký kết, bọn Cộng Sản Hà Nội lại cho thành lập một lực lượng thứ ba với chủ trương "Hoà Hợp Hoà Giải Dân Tộc" để chuẩn bị cho cuộc cưỡng chiếm miền Nam vào năm 1975.

Gần đây, trước sự Trung Cộng cưỡng chiếm biên giới và lãnh hải của Việt Nam cũng như sự bất mãn của dân chúng vì sự lộng quyền của chính quyền địa phương, nhất là bọn công an, chúng lại cho bọn tay sai, nằm vùng ở hải ngoại đưa ra chiêu bài "hãy xóa bỏ hận thù để đoàn kết chống giặc Tàu xâm lược" mà một trong những kẻ to mồm nhất là Bác Sĩ Nguyễn Thị Thanh ở Canada. Thử hỏi chúng (bọn Cộng Sản Hà Nội) có chính quyền, có quân đội, có vũ khí trong tay, sao chúng không chống mà lại kêu gọi chúng ta, những người Việt hải ngoại trong tay chẳng có gì, chống ?

Bởi vậy cho nên chúng ta có thể kết luận rằng chiêu bài "Xóa bỏ hận thù, Hoà Hợp Hoà Giải" của bọn Cộng Sản Hà Nội bây giờ được đề ra cũng không ngoài mục đích để hoá giải những nỗi khó khăn, những sự oán

hận của dân chúng đang dâng cao chứ thực tâm chúng chẳng bao giờ chúng hoà hợp hoà giải hay đoàn kết gì cả. Không những thế, chúng còn luôn luôn gây căm thù, gây chia rẽ để dễ trị vì đó là chính sách của bọn chúng. Thực vậy, cứ mỗi lần bọn Cộng Sản Hà Nội đưa ra một chiêu thức nào đó, là y như rằng cộng đồng người Việt hải ngoại của chúng ta lại chia ra làm hai phe: phe ủng hộ và phe chống đối khiến cộng đồng chúng ta đã chia rẽ lại chia rẽ thêm.

Tóm lại, bọn Cộng Sản Hà Nội chỉ muốn chúng ta, những người Việt Quốc Gia chống Cộng, quên đi hận thù để chúng dễ dàng dẹp tất những bất mãn của người dân đang manh nha nổi dậy và **hoá giải** được tất cả những gì bất lợi cho chúng, để chúng dễ dàng dụ dỗ những thành phần ngây thơ, nhẹ dạ nhưng có khả năng, có tài chánh, về nước để chúng dễ bề cướp đoạt. Chính Tạp Chí Cộng Sản do cơ quan Lý Luận và Chính Trị của Trung Ương Đảng Cộng Sản VN trong số phát hành vào tháng 5 năm 1990 đã viết: *"Đổi mới không phải là đổi hướng đi về phía XHCN, mà là làm cho mục tiêu ấy được thực hiện hiệu quả bằng những quan niệm đứng đắn về chủ nghĩa xã hội, những hình thức, bước đi và biện pháp thích hợp"*.

Thực ra thì đối với chúng ta, những người đã từng sống dưới chế độ Cộng Sản, nhất là những người đã từng bị Cộng Sản bỏ tù, chúng chẳng thể nào lừa bịp được chúng ta một lần nữa. Nhưng đối với những thành phần di tản tức những người chưa từng ném mùi cộng sản, nhất là những thành phần trẻ, sinh sau, để muợn lại có lòng yêu nước, thương nòi thì lại không phải là điều khó khăn đối với bọn chúng. Đây là điều mà chúng ta cần phải cẩn trọng, đừng vì quá háng say, đừng vì quá căm thù mà vô tình xô đẩy họ về phía cộng sản.

Để kết luận bài này, xin nhắc lại lời của nhà văn Nguyễn Ngọc Ngạn viết trong bài "Vài nét về văn học Trung Quốc sau Cách Mạng Văn Hóa" đăng trong Đặc San CVA Bắc Cali năm 1993 như sau: *"Phê phán khuyết điểm để sửa đổi chế độ Cộng Sản là một việc làm vô vọng. Chỉ có xóa bỏ chế độ đó mới thật sự giải quyết được vấn đề của con người"*. Cố Tổng Thống Nga Boris Yeltsin cũng nói: *"Cộng sản không thể nào sửa chữa được, mà cần phải đào thải nó"*. Cựu Tổng Thống Nga và hiện là Thủ Tướng cũng nói: *"Kẻ nào tin những gì Cộng Sản nói là không có cái đầu. Kẻ nào làm theo lời Cộng Sản nói là không có trái tim"*.